

sociale Reformere. Jeg nødes til at sige, at det er saaledes — det ser alle vi, der staar i Kontakt med de fattige gamle —, at der ude i Landet sidder Tusinder af Mennesker, som sulter og fryser. Jeg kan ikke tænke mig, at noget Parti i denne Sal ikke vil være med til at give de fattige gamle noget at varme sig ved i Vinter. Det forekommer mig derfor ganske trøstesløst, naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard siger, at vi her skulde have naaet Grænsen. Ja, det ærede Medlem Hr. Pürschel gik endda videre, han sagde, at vi kunde nok ikke en Gang faa Raad til en Lærlingelov, ikke en Gang en saa lille social Reform kunde der være Tale om, en Lærlingelov plejer dog ikke at koste Statskassen noget, i alt Fald ikke ud over hvad en Smule bedre Fabriktilsyn koster, og det skulde dog ikke synes at være uoverkommeligt, men selv det fandt det ærede Medlem var Topmaalet af, hvad man kunde forlange af sociale Reformere. Dette kan ikke gaa, og navnlig ikke, naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard uddyber det videre og siger, at man maa heller ikke spare Penge til det. Naar vi Socialdemokrater, den højtærede Finansminister kommer og foreslaar, at vi skal spare paa uproduktive og unødvendige Udgifter, til private Realskoler f. Eks. og til Skytteforeninger, saa vil det ærede Medlem heller ikke være med dertil, ogsaa den Udvej afviser han. Jeg kan ikke tænke mig noget mere unyttigt end Skytteforeninger, hvor de gaar og leger med Rifler Søndag Formiddag, hvad der er en Fare for dem selv og undertiden ogsaa for deres Omgivelser. Det var sikkert bedre, om de blev vænnet af med den Slags Ting og vi sparede de Penge, der bliver klattet op dér. Men i hvert Fald, hvis vi ikke en Gang maa spare Penge sammen til at forsørge de gamle med, ophører dog alting. Det ærede Medlem vilde heller ikke have de direkte Skatter forøget, ogsaa der satte han Bom, og Militærudgifterne maatte vi slet ikke røre, ikke ud af Stedet; med mindre al Verdens Stormagter ogsaa gik hen og nedsatte Militærudgifterne, kunde der virkelig ikke være Tale om, at Danmark paa nogen Maade skulde gaa i Spidsen i saa Henseende.

Mere Formueskat vilde de Herrer heller ikke, ikke en Gang en Udvidelse af Formue- og Indtægtsskatterne, alt sammen afviser

de. Jeg maa da her spørge: Paa hvilket Grundlag skal der da føres Politik i denne Sal, i denne Rigsdag, der maa dog gives Udveje for Midler til at skaffe bedre Forhold? Skulde det da være de indirekte Skatter? Det tør man ikke tro, naar man ser, hvorledes ærede Medlemmer som Hr. Pinstrup eller Landstingsmand Madsen-Mygdal rejser omkring og taler imod indirekte Skatter. Det kan altsaa heller ikke være Vejen. To Ting skal afgjort ordnes i denne Rigsdagssamling: Vi maa have Brændselshjælp til de gamle og Forhøjelse af Aldersrenten; vi kan ikke have det saaledes, at vi ganske vist har et befæstet Fattighus med et meget stort Militærapparat, men et Hus, i hvilket de gamle sidder og sulter og fryser, og de unge ofte bliver ødelagt i Kaserne; saadanne Forhold kan ikke opretholdes, vi maa skaffe de gamle Hjælp, og det maa gøres for enhver Pris.

Men Landet skal jo ogsaa genopbygges, vi har ruttet med Pengene, og der maa nu skaffes bedre Forhold til Veje i økonomisk Henseende. Det synes jeg maa være det afgørende, at Folketinget maa angive Principperne, og Folketinget har anvist Vejen, har anvist Importregulering. Paa det Grundlag kan der naturligvis forhandles, der kan være Ting at rette, men de Herrer Oppositionsførere maa indrømme, at det er Flertallet i dette Ting, der skal bestemme Retningen og Grundlaget for Politikken, naar dette Flertal har Regeringen. Endvidere maa det være givet, at der skal skaffes Penge, hvad den højtærede Finansminister ogsaa har foreslaaet, til Afbetaling af 100 Mill. Kr., som skal afbetales i det kommende Aar. Jeg ved ikke, hvor de skal komme fra, naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard nægter at gaa med til en Formue- og Indtægtsskat og til nye Skatter i det hele. At optage nye Laan for dermed at betale de gamle kan dog vel ikke være Meningen, det er i alt Fald en løjerlig Maade at skaffe bedre økonomiske Vilkaar paa. Der kan vælges mellem adskillige Ting, mellem Skat paa de store Formuer, som det allerede blev foreslaaet i Sommersamlingen, en Grundskyld — som for øvrigt naturligt burde komme Kommunerne til gode — Skat paa Storforsbrug og en Indtægtsskat og Formueskat med en stærkt stigende Skala. Det er de Ting, der kan være at vælge imellem, men det ærede Medlem Hr. N. Neergaard syntes slet